Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №4(79) 26 ЛЮТОГО 2021 РОКУ

Вітаємо зі святом дівчат, жінок, мам!

Дорогі наші жінки!

Прийміть найщиріші вітання з Міжнародним жіночим днем 8 Березня!

Це свято є символом усього доброго та світлого, що привносять у наше життя жінки: сердечності, доброти, кохання, радості й тепла. Власне, й саме життя, наша поява на світ неможливі без жінки, матері.

Любі жінки! Ви даруєте життя і виховуєте дітей, навчаєте їх поважати національну культуру, традиції і звичаї. Ви самовіддано працюєте на виробництві й займаєтеся громадською роботою, дбаєте про тепло й розуміння в родині, затишок і красу в оселі. Спасибі вам за це! Хай вас береже й охороняє Бог. Хай щастя, удача й віра ніколи не залишають вас, а ваші працьовитість, талант і любов знайдуть продовження в дітях і онуках.

Бажаю вам безмежного жіночого щастя, впевненості в завтрашньому дні, удачі в усьому. Будьте завжди молодими, прекрасними, жаданими, коханими!

Віктор КОРДУБАН,
голова ради директорів ПП «Білоцерківська агропромислова група», депутат Полтавської обласної ради.

Шановні працівниці ПП «БіАГР»!

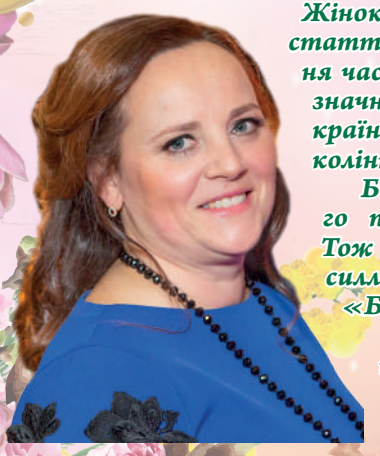

Жінок зазвичай називають слабкою статтю. Однак жінки – це та могутня частина суспільства, на плечах якої значною мірою тримається економіка країни, виховання підростаючого покоління, сім'я, громадська діяльність.

Більш ніж 50% працівників нашого підприємства складають жінки. Тож значною мірою завдяки їхнім зусиллям працює та розвивається ПП «БіАГР».

У переддень Міжнародного жіночого дня 8 Березня прийміть найщиріші поздоровлення зі святом і побажання міцного здоров'я, жіночого щастя, успіхів, утілення всіх задумів і найзаповітніших мрій, добра, достатку і, звичайно ж, кохання.

Хай кожен ваш день буде світлим, сонячним і по-весняному прекрасним, хай вас оминають життєві хмари та незгоди. Хай на вашій життєвій ниві квітують радість, добро, любов і розуміння. Нехай поруч із вами завжди будуть вірні друзі та той чоловік, із яким не страшні будь-які життєві негаразди.

Оксана КОРДУБАН,
генеральний директор ПП «БіАГР», депутат Білоцерківської сільської ради.

Шановні жительки Білоцерківської громади!

Щиро і сердечно вітаю зі святом 8 Березня та висловлюю слова глибокої вдячності за те, що ви є.

Своєю щоденною працею та громадською діяльністю ви нарівні з чоловіками розвиваєте економіку, розбудовуєте нашу державу, виховуєте дітей – наше майбутнє.

Щиро бажаю вам здоров'я й благополуччя, стабільності й процвітання, успіхів і здійснення мрій! Бажаю вам достатку, оптимізму та впевненості у завтрашньому дні. Нехай у ваших оселях завжди панують мир, злагода і добробут, хай кожен ваш день буде сонячним і радісним, хай довкола вас панують любов і гармонія, а на вашу честь розквітають квіти й звучить музика. Залишайтеся неповторними та жіночними, ніжними й таємничими. Даруйте посмішки і красу! Будьте щасливими!

Іван ЛЕЩЕНКО,
Білоцерківський сільський голова.

Позачергова сесія

18 лютого відбулася позачергова четверта сесія Білоцерківської сільської ради VIII скликання.

Депутати внесли зміни до показників бюджету та деяких програм, затвердили Програму розвитку фізичної культури та спорту, Програму профілактики правопорушень та боротьби зі злочинністю тощо.

Крім того, затвердили умови та порядок надання соціальних послуг Центром надання соціальних послуг Білоцерківської сільської ради. Врегульовано надання соціальних послуг відповідним категоріям (особам похилого віку, особам у складних життєвих обставинах і т. д.). Основними умовами безоплатного обслуговування є потреба в отриманні послуг відповідно до стану здоров'я, відсутність громадян, які мають здійснювати догляд та ін.

Більшості категорій послуги надаватимуться за рахунок бюджетних коштів, однак безоплатно послуги надаватимуться згідно порядку та рішення відповідної комісії, затвердженої на сесії. Головою комісії є заступник сільського голови Н. П. Падалій.

Четверта сесія розглянула також кілька десятків заяв громадян щодо землекористування.

Велосипеди для соцробітників

Територію Білоцерківської сільської ради обслуговують 20 соціальних робітників, яким щодня доводиться долати чималу відстань, щоб добратися до своїх підопічних. Тому велосипед є найнеобхіднішим засобом для виконання посадових обов'язків.

Це добре розуміють у Білоцерківській сільській раді, а тому й вирішили забезпечити соціальних робітників велотранспортом. На сьогодні велосипеди отримали шість соціальних робітників, які обслуговують села Білоцерківка, Коноплянка, Огирівка, Дзюбівщина, Красногорівка, Сидорівщина, Морозівщина, Колосівка, Балаклія та Писарівщина.

Велосипеди придбані за бюджетні кошти Білоцерківської сільської ради. Протягом року планується докупити ще велосипеди відповідно до існуючої потреби.

Юлія ФЕЛОНЕНКО,
директор Центру надання соціальних послуг Білоцерківської сільської ради.

Заступник сільського голови Ніна Петрівна Падалій і соціальна робітниця Світлана Миколаївна Кібальник задоволені новим велосипедом.

Три незалежні лабораторії підтвердили високу якість білоцерківського масла

В Україні не бракує недобросовісних виробників, які прагнуть швидкої наживи будь-якою ціною. Вони не соромляться обманювати покупців, заощаджують на сировині, матеріалах і виробляють дешеві, але низькопробні товари, які продають втридорога. Більше того, нерідко видають фальсифікат за якісну продукцію. З'явившись ні звідки і пропрацювавши на ринку рік-два (а то й менше), такі фірми й фірмочки швидко зникають – одразу після того, як споживачі переконаються в сумнівних якостях їхніх виробів і перестануть їх купувати.

На противагу цим «бізнесменам», чесні виробники дорожать своїм ім'ям і в жодному разі не погоджуються на подібні маніпуляції. Вони приходять всерйоз і надовго, переймаються своєю репутацією, довірою споживачів, а отже, якістю товару. Чесні виробники розуміють: здоров'я, комфорт, задоволення покупців набагато важливіші за «швидкогроші».

Щоб завоювати авторитет, повагу та довіру покупців, інколи потрібні роки. Особливо в Україні, де недобросовісних «конкурентів» хоч греблю гати, де на кожному кроці порушується закон і за гроші можна вирішити будь-яке питання.

– Основними принципами діяльності приватного підприємства «Білоцерківська агропромислова група» завжди були й залишаються порядність, чесність, відповідальність. Ми хочемо, щоб кожен щодня отримував радість від смачної та корисної їжі. А тому створили й розбудовуємо сучасне підприємство закритого циклу виробництва, де виробляємо лише високоякісні продукти харчування, – говорить генеральний директор ПП «БіАГР» Оксана Кордубан. – *Ми дотримуємося норм закону і не обманюємо споживачів. Тож коли дізналися, що фахівці ГУ Держпродспоживслужби у Рівненській області нібито виявили у зразках нашого масла рослинні жири, це стало справжнім шоком для всього колективу підприємства.*

Як виявилося, на початку лютого на інтернет-сторінці видання «Все – тобі зрозуміло» була оприлюднена електронна публікація за підписом Таїсії Олекшій. Вона називалася «Відомо, скільки фальсифікату виявили у рівненських супермаркетах під час акції «Чесний продукт». У ній із посиланням на голову Рівненської обласної державної адміністрації Коваля В. С. розповідалося, що фахівці Держпродспоживслужби перевірили продукцію торгової мережі Рівного й виявили шість зразків солодковершкового масла із вмістом немолочних жирів. Серед зразків фальсифікату називалося й масло, вироблене на ПП «БіАГР». Дуже швидко цю інформацію, не переконавшись у достовірності, підхопили інші видання, зокрема сайт «OBOZREVATEL», газета «Вечірня Полтава» тощо.

Цікаво, що рівненські фахівці Держспоживслужби, які нібито виявили фальсифікат, чомусь не довели до відома «недобросовісного виробника» результати своєї перевірки, хоча за законом мали одразу це зробити.

– Про відбирання зразків для дослідження та результати лабораторних досліджень відібраних зразків ніхто нас не повідомляв, жодні документи про це на підприємство не надходили, – продовжує генеральний директор. – *Знаючи, що вказана інформація не відповідає дійсності, ми ініціювали процедуру проведення арбітражних лабораторних досліджень (випробувань) акредитованими лабораторіями з використанням підтверджувальних (референс) методів та врахування їх результатів для цілей державного контролю, відповідно до Постанови КМУ від 22.08.2018 року № 648. Крім того, добровільно ініціювали додаткові перевірки ще в двох незалежних лабораторіях – ДП «Полтавастандартметрологія» і ДП «Укрметртестстандарт».*

Арбітражне лабораторне дослідження було проведене 11 лютого 2021 року в акредитованій лабораторії Державного науково-дослідного інституту з лабораторної діагностики та ветеринарно-санітарної експертизи, що розташований у м. Києві. Експертні висновки № 0010071 п/21 та № 0010072 п/21 від 11.02.2021 року засвідчили повну відповідність продукції підприємства, а саме: масла солодковершкового екстра 82,5 % жиру

ТМ «Премія»; масла солодковершкового селянського 72,6 % жиру; масла солодковершкового екстра 82,5% жиру вимогам ДСТУ 4399:2005. Рослинний жир у наданих для дослідження арбітражних зразках був відсутній. Такі ж результати підтвердили й дві інші лабораторії.

Приватне підприємство «Білоцерківська агропромислова група» є національним виробником молочної продукції, вона постачається по всій території України, зокрема і в Рівненську обл. Однак що саме закупили перевіряльники в рівненському магазині: справжню продукцію білоцерківського підприємства чи вдало виконану підробку, замасковану під доброчесного виробника, сказати важко. Якщо ж це було справді білоцерківське масло, то можна думати про упередженість інспекторів. Хто і яким чином спонукав їх очорнити білоцерківських маслоробів? Та це вже запитання до правоохоронних органів.

– Відповідно до ст. 10 Закону 2042 під час здійснення заходів державного контролю державні інспектори та державні ветеринарні інспектори зобов'язані: дотримуватися вимог цього Закону та інших нормативно-правових актів, прийнятих відповідно до цього Закону, законодавства про харчові продукти, корми, побічні продукти тваринного походження, здоров'я та благополуччя тварин; об'єктивно та неупереджено здійснювати заходи державного контролю у межах повноважень, передбачених законом, – пояснює старший юрист ПП «БіАГР» Дмитро Борисов.

А генеральний директор Оксана Кордубан додає:

– З моменту розповсюдження інформації й по сьогодні ми займаємося тим, що пояснюємо своїм партнерам сумнівність результатів досліджень, проведених ГУ Держпродспоживслужби у Рівненській області. Ми підтверджуємо, що виробляємо лише якісну продукцію, й підкріплюємо це відповідними висновками. Однак усі ці пояснення, а також проведення експертиз – це зайво витрачений час і людські ресурси.

18 лютого 2021 року за результатами проведеної зустрічі та переданих матеріалів ГУ Держпродспоживлужби у Рівненській області опублікувало на своєму сайті інформацію про те, що продукція ПП «БіАГР» є якісною ***(https://www.rivneprod.gov.ua/2021/02/18/shhodo-rezultativ-provedennya-arbitrazhnyh-doslidzhen-masla-solodkovershkovogo/).***

Підприємство звернулося з листом до Європейської Бізнес Асоціації. В ньому, зокрема, сказано: *«Ми погоджуємося з необхідністю проведення таких заходів, як відбори зразків з метою виявлення неякісної молочної продукції, однак хотіли би, щоб такі заходи були максимально ефективними і проводилися за участі представників підприємства задля уникнення можливої підміни зразків».*

Зінаїда МАТЯШОВА.

Давайте визначимо пріоритети

Цьогорічна зима дещо забарилася й порадувала нас затяжною осінню. Проте в останній свій місяць вирішила надолужити втрачене й засипала нас снігом та ще й додала морозу. Тож місяць лютий цілком виправдав свою назву.

Особливо кепсько було на заході України: у Львові за один день випала місячна норма снігу! А в Карпатах сніговий покрив – понад метр.

На щастя, такі катаклізми оминули нашу громаду. Проте проблеми зі вчасним розчищенням снігу все ж виникали. Воно й не дивно: коли близько доби падають опади у вигляді дощу й мокрого снігу, коли різко змінюється температура від плюсової до морозу, швидко прибрати увесь сніг не вдається. Та й загалом люди давно помітили, що сніг випадає здебільшого несподівано. Недарма ж є така приказка: «Як сніг на голову».

– Тільки-но випаде сніг, доводиться вислуховувати численні претензії щодо його прибирання, – говорить Білоцерківський сільський голова Іван Васильович Лещенко. – *Я розумію: кожному хочеться, щоб снігоприбиральна техніка миттєво розчистила дорогу до його двору. Однак це нереально. Закупити необхідну кількість техніки, яка одночасно вийде на дороги, але працюватиме лише кілька днів на рік, ми не можемо: вона вкрай дорога. Її експлуатація теж обійдеться в чималу суму: треба і за бензин платити, і заробітну плату водієві... Проїхати навіть 10 км – це чималі гроші. А що таке 10 км при наших відстанях? Це практично одну вулицю почистити – туди й назад.*

Зустрічаючись із людьми, я намагаюся пояснити ситуацію й кажу:

І. В. Лещенко.

«Давайте визначимо пріоритети: якщо ми будемо чистити всі вулиці, тоді доведеться закрити якусь школу, відмовитися від якихось програм. То що важливіше: утримувати школу, дитсадок чи якусь вулицю чистити від снігу?»

Іван Васильович пояснює: у кожному населеному пункті насамперед чистять центральну вулицю, яка є своєрідною артерією.

– Ми чистимо проїзди до шкіл, до пошти, до амбулаторії чи ФАПу, до кладовищ. А вже потім дивимося: чи є у нас можливість прочищати інші, другорядні дороги і проїзди, – говорить він. І додає:

– Мене завжди дивує, як у нашій країні розробляють тарифи, видають інструкції, як приймають закони... Вони ж абсолютно не враховують особливості територій! Хіба можна порівнювати Київ чи навіть Полтаву і нашу громаду? У нас же села розкидані на величезних відстанях!

Візьмемо для прикладу тариф на вивезення сміття. У нашій громаді відстань до Лугового – 4 км, до Коноплянки – 3 км... У Полтаві машина проїде 1 км і забере одразу десяток контейнерів зі сміттям. А у нас треба проїхати десяток кілометрів, щоб забрати лише один контейнер. Підрахуйте, скільки це буде коштувати? Так само і з прибиранням снігу.

І. В. Лещенко додає, що сільрада все ж має один тракторець: відділ благоустрою отримав його «у спадок» від комунального підприємства, що діяло при Рокитянській сільській раді. Трактор працює, як і раніше, в с. Рокита. Тракторист Віктор Олексійович Яременко під час негоди виїжджав на роботу на світанку й працював до темна.

– Звісно, один єдиний трактор не може впоратися зі снігом на території всієї громади, – підсумовує сільський голова. – *На щастя, у нас у громаді є соціально відповідальний бізнес, який має відповідну техніку й долучається до цього процесу. Дороги чистять ТОВ «Білагро», ПАФ «Агроінвест», ПП «БіАГР», ПП Рясний В. М., окремі фермери.*

...Уже за кілька днів настане 1 березня і прийде календарна весна. А весна – це період масового прибирання території. Тож хочеться закликати всіх жителів громади долучитися до цього процесу, щоб кожен міг із гордістю дивитися на своє подвір'я і вулицю, які радуватимуть чистотою і порядком. Наша громада – наша відповідальність!

Зінаїда МАТЯШОВА.

До речі...

Українці вже звикли постійно лаяти владу й обурюватися її бездіяльністю. При цьому нам здається, що в інших країнах, «там, у них», люди живуть значно краще, ніж пересічні українці. Можливо, це й справді так. Однак обов'язків у тамтешніх громадян теж значно більше, й вони їх беззастережно виконують.

Наприклад, у Канаді кожен власник домоволодіння зобов'язаний розчищати сніг навколо свого подвір'я, зокрема й на тротуарах. На це людям відводиться 12 годин після випадіння снігу. Якщо хворий чи немічний – наймай робітників. Не встиг – заплатиш штраф 135 доларів.

Цікаво, що муніципальним органам, які розчищають сніг на проїжджій частині, центральних вулицях тощо, для робіт відведено 48 годин після снігопаду.

Втім, коли йдеться про погоду (а точніше, негоду), навіть найдемократичніша влада може виявитися безпомічною. Саме так сталося у штатах Орегон і Техас (США). Через снігопади й люті морози чимало населених пунктів лишилося без електропостачання. А оскільки будинки там опалюються здебільшого електрикою (а не газом чи дровами, як у нас), то після знеструмлення система опалення в будинках замерзла, потріскалися труби. Щоб не замерзнути, люди змушені були посеред заледенілих осель напинати намети. Відомо про спроби декого погрітися в авто. Через це трапилося кілька смертей від отруєння чадним газом. Спроби грітися вдома – біля камінів, газових плит або генераторів – спричинили низку пожеж, у яких теж загинули люди.

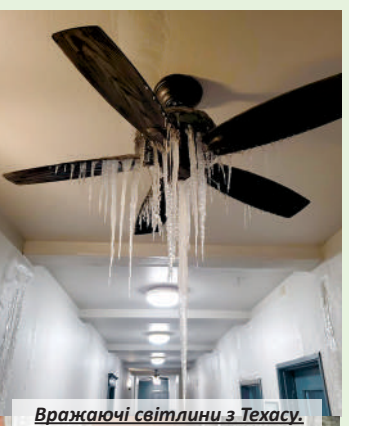

Вражаючі світлини з Техасу.

«Афганістан – то біль і смуток, чиєсь обірване життя...»

Так називався врочистий захід, що відбувся 15 лютого в Білоцерківському сільському будинку культури.

Цього дня в Україні офіційно відзначають День вшанування учасників бойових дій на території інших держав та День виведення військ із Афганістану.

На території нашої громади проживає 23 воїнів-інтернаціоналістів, 21 із них воював у Демократичній Республіці Афганістан. І хоча вже минуло понад 30 років після закінчення тієї війни, вона й досі гірким смутком нагадує про себе всім учасникам бойових дій та родинам загиблих.

Про це говорили у своїх виступах Білоцерківський сільський голова Іван Васильович Лещенко, депутат Полтавської обласної ради Віктор Володимирович Кордубан, учасник Афганської війни Сергій Анатолійович Лобков.

Того ж дня напередодні заходу відбувся мітинг біля могили загиблого в Афганістані Володимира Олексійовича Демиденка (про нього ми розповідали в попередньому номері газети). На мітингу були присутні сестра В. Демиденка Олена Олексіївна Корнійчук, сільський голова Іван Васильович Лещенко, воїни-афганці, старшокласники Рокитянської ЗОШ.

...Сивочолі мовчазні чоловіки, які зібралися в Білоцерківському будинку культури, зазвичай воліють не згадувати Афганську війну. Зовсім молодими хлопцями вони ризикували своїм життям і здоров'ям, нерідко на їхніх очах гинули бойові побратими – такі ж юні, як і вони самі. І все ж хоча б раз на рік варто згадати ті події – хоча б для того, щоб усвідомити, через які нелегкі випробування їм довелося пройти, який неоціненний подарунок – життя – їм дарувала доля.

Присутні на заході мали змогу ближче познайомитися з кожним учасником бойових дій: організатори підготували коротенькі розповіді про кожного, показали на екрані їхні фото.

Згадали й тих, хто не повернувся з війни або помер у мирний час. Оскільки афганці зазвичай піднімають третій тост за полеглих, ведучі заходу винесли скибку хліба, покладену на чарку, й запалену свічку.

– Ініціаторами заходу виступили воїни-інтернаціоналісти, зокрема Сергій Анатолійович Лобков та Віктор Іванович Онищенко, – розповідає авторка сценарію й одна з організаторок заходу, завідувачка сектору культури, туризму та охорони культурної спадщини виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради Наталія Лук'янець. *– Готуючи коротеньку презентацію про учасників бойових дій, працівники культури спілкувалися з кожним із них. І знаєте, в мене склалося враження, що ці мужні чоловіки відчувають себе певною мірою забутими. За порадою С. А. Лобкова ми звернулися в Українську спілку ветеранів Афганістану й попросили відзначити наших найактивніших ветеранів.*

Медалі «За мужність та відвагу» одержали: Василь Миколайович Скиба, Микола Дмитрович Онопко, Василь Якович Грищенко і Володимир Степанович Чайка. Решту воїнів-інтернаціоналістів нагородили Почесними грамотами від Української спілки ветеранів Афганістану.

Крім того, за активну громадянську позицію, постійну підтримку воїнів-інтернаціоналістів, плідну співпрацю з афганським рухом подяками від спілки нагороджені: виконавчий комітет Білоцерківської сільської ради (сільський голова Іван Васильович Лещенко), голова ради директорів ПП «Білоцерківська агропромислова група», депутат Полтавської обласної ради Віктор Володимирович Кордубан, сектор культури, туризму та охорони культурної спадщини виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради (завідувач Наталія Андріївна Лук'янець), голова ветеранської організації Ольга Авксентіївна Кононенко.

Ці щемні моменти врочистостей органічно перемежовувалися з такими ж щемними музичними виступами. Пісні воїнам-інтернаціоналістам дарували заслужений працівник культури України Василь Моспан, учасник АТО Олександр Фесенко, Наталія Лук'янець, дитячий вокальний ансамбль Білоцерківського СБК (керівник Валентина Моспан).

– Хочеться подякувати всім, хто долучився до підготовки й організації заходу, зокрема художньому керівникові Білоцерківського СБК Валентині Моспан, директорові Рокитянського СБК Віті Осіповій, бібліотекарям КЗ «Бібліотека Білоцерківської ОГ», які організували тематичну виставку фото й літератури, і, як завжди, Сергієві Тарану, який монтував презентацію та озвучував свято, – підсумовує Наталія Лук'янець.

Перед присутніми виступають В. В. Кордубан та І. В. Лещенко.

...Афганська війна стала історією. Але ця історія написана кров'ю солдат і слізьми матерів. Серед нас живуть безпосередні учасники тих подій. Вони були і залишаються прикладом мужності й відваги, патріотизму й відданості військовій присязі. Пам'ятаймо про них!

Зінаїда МАТЯШОВА.

По закінченню врочистого заходу його організатори, артисти та воїни-інтернаціоналісти сфотографувалися на пам'ять.

Пам'ятаймо героїв, не забудьмо про всіх!

20 лютого – особлива дата. Цього дня в Україні відзначають День Героїв Небесної Сотні

2 лютого в Рокитянському ЗЗСО І-ІІІ ступенів проведено круглий стіл зі старшокласниками та педпрацівниками «Пам'ятаймо героїв, не забудьмо про всіх!..», присвячений пам'яті загиблим у трагічні дні 2014 року. Цей непростий, надзвичайно хвилюючий захід підготували заступник директора з виховної роботи Ніна Віталіївна Большачкова й педагог-організатор Марина Володимирівна Олійник. Виступити перед учнями запросили відому землячку – поетесу Тетяну Домашенко, яка в героїчні й водночас трагічні лютневі дні 2014 року опинилася на Майдані в самому епіцентрі історичних подій. Саме їй належать слова «Небесна Сотня».

Ведуча круглого столу Ніна Віталіївна Большачкова нагадала присутнім події 2014 року, які передували Революції Гідності, передала трагедію людських доль та подій на Майдані, розповіла про героїзм українських захисників.

Під мелодію гімну Небесної Сотні «Пливе кача» була запалена свічка, хвилиною мовчання вшанували пам'ять Героїв Небесної Сотні, що загинули за світле майбутнє України:

Небесній Сотні
Шана і молитва
За чисті душі,
Що злетіли в небо.
Їм шлях високий,
Боже, освяти.

Сьогодні Україна проходить через найскладніші випробування, війну за незалежність, свободу, територіальну цілісність. Мужні українські солдати, добровольці, волонтери довели істину, що ми – єдина країна.

Саме цю поетичну ноту піднесла у своєму промовистому слові Т. М. Домашенко. Вона говорила про справжніх українців, мирних людей, які стояли на Майдані. Вони до останнього вірили в перемогу, не зважали на біль, тривогу, на дощ і морози, не звертали уваги навіть на погрози. Задля утвердження свободи та демократії Герої Небесної Сотні пожертвували собою, й цим змінили перебіг історії нашої держави.

Т. М. Домашенко (в центрі) з учасниками заходу.

На зустрічі поетеса тісно тримала контакт із учнями та всіма присутніми за круглим столом. Багато декламувала своєї поезії:

Я не окраїна, я не руїна,
Я – Україна, я – Україна!
Навік обрала собі дорогу:
Іду до Бога, іду до Бога.

Ці рядки із патріотичної лірики-поезії «Молитва України», яка стала піснею-гімном.

Тетяна Михайлівна – цікава і духовно багата особистість. Її лірика різноманітна, більшість поезій авторки насичені патріотизмом.

Опинившись на Майдані, вона болісно переживала всі втрати і виливала свої страждання в поетичному слові. В її творчому доробку з'явилися нові поезії, зокрема присвячені першим героям Небесної Сотні: Сергієві Нігояну, Михайлові Жизнєвському, Юрієві Вербицькому...

В день пам'яті Сергія Нігояна
Вся Україна свічами горить.
Пече Вірменії тяжка синівська рана,
А сотня в Небі меч йому святить!

Тетяна Михайлівна зхакликала всіх присутніх поспішати творити добро, а закінчила свій виступ рядками:

Я, може, в світі цім живу дарма
І, як сльоза: впаду, розтану, згину...
Але в одному сумніву нема:
Господь живий і вічна Україна!

Поетеса подарувала у шкільну бібліотеку буклети «Небесна сотня».

Присутні подякували Т. М. Домашенко гучними оплесками, що символізували силу поетичного слова, яке здатне піднімати цілий народ у єднанні та вірі у велику перемогу.

По закінченню заходу ще довго продовжувалося обговорення кінохроніки, подій Майдану, звучали мелодії молодих і талановитих композиторів та співаків, створюючи піднесений і хвилюючий настрій.

Хочеться висловити велику вдячність педагогові-організаторові М. В. Олійник за естетичне та музичне оформлення класу.

Н. О. КРАВЧЕНКО,
вчителька української мови і літератури Рокитянського ЗЗСО І-ІІІ ступенів.

Дізналися у школі

Сім років минуло від подій 19—20 лютого 2014 року, коли почалися масові розстріли беркутівцями євромайданівців у Києві.

За цю самопожертву українці їх канонізували – за велінням серця долучили до сотні Небесного воїнства на чолі з архистратом Михаїлом, щоб захищали країну від лиха, пильнували й оберігали її з небес...

20 лютого в Україні відзначають День пам'яті Героїв Небесної Сотні.

В усіх навчальних закладах громади відбулися виховні заходи. Наприклад, у Красногорівській школі проведено музейні уроки та години пам'яті. У Білоцерківській школі відбулася акція «Ангели пам'яті»: діти виготовляли паперових ангелів і створили карту пам'яті «Небесна Сотня йде в віки...»

Цікавий факт: 40% українських школярів дізналися про події Майдану не від батьків, а з уроків історії або на тематичних заходах у школі.

Перша ознака весни – наближення 8 Березня

Початок весни знаменують не лише теплі сонячні дні й повернення птахів із вирію. Не менш характерна ознака – небувала активність знервованих чоловіків, які раптом починають бігати по крамницях у пошуках чудернацьких сувенірів, цукерок, «вишуканих» парфумів (і де тільки такі вишукують?) та інших подарунків. А це значить, що незабаром – 8 Березня.

Певно, таки мали рацію полум'яні революціонерки Клара Цеткін і Роза Люксембург, які 1910 року започаткували Міжнародний день солідарності жінок у боротьбі за економічну, соціальну і політичну рівноправність (саме так спочатку називалося свято, згодом трансформоване у Міжнародний жіночий день). Бо, погодьтеся, 8 Березня це не лише додатковий вихідний (то нічого, що доведеться цілий день смажити–пекти–варити й приймати та частувати гостей), а ще й можливість зайвий раз отримати подарунок та увагу чоловіків.

А яких тільки слів не лунає цього дня на адресу жінок! Вони й красуні, й розумниці, й прекрасна половина людства, й чудові господарки, й берегині сімейного вогнища... Аж дух захоплює!

Переоцінити роль жінки в суспільстві справді складно. Хоча б тому, що саме завдяки жінці продовжується людський рід. Пам'ятаєте дитячу пісеньку, популярну в радянські часи: «Папа может, папа может все, что угодно, только мамой, только мамой не может быть»? І це справді так. Як і чоловіки, сучасні жінки здатні освоїти будь-яку професію, вони можуть успішно розвивати бізнес, із легкістю приборкувати найбільших неслухів у школі й очолювати велетенські виробничі колективи. Та все ж основне призначення жінки, дароване їй самою природою – народження й виховання дітей, материнство.

Клара Цеткін (ліворуч) і Роза Люксембург. 1910 рік.

Бліц-інтервю

Чи легко бути матір'ю?

Зазвичай у суспільстві прийнято говорити про материнство з неабияким пафосом: це, мовляв, найбільше жіноче щастя, неабияка радість, подарунок долі...

Звичайно, все це так. Однак є ще й «зворотний бік медалі». Бути матір'ю – це величезна відповідальність і важка повсякденна праця. А ще – самозречення. Бо після народження дитини жінка перестає належати собі: все її подальше життя підпорядковане життєдіяльності малюка. Ні вільного часу для себе, ні свободи пересування, ні мрій, планів, задумів.

Нерідко народження дитини означає для жінки ще й кінець навчання та подальшої кар'єри. Про втрату зовнішньої привабливості та здоров'я годі й говорити. Навіть можливість спати всю ніч без перерви для молодих мам видається розкішшю і з'являється тільки за кілька років, коли малюк трохи підросте.

І все ж ці труднощі не надто лякають жінок. Бо вони таки наважуються на народження дітей.

Чи легко бути матір'ю? Що для вас особисто означає материнство? Чи погоджуєтеся ви з твердженням, що тільки після народження дитини можна відчути себе справжньою жінкою?

Ці запитання ми адресували молодим і досвідченим мамам нашої громади. Ось їхні відповіді.

Тетяна Кривчун із дітьми.

Тетяна Бутяга.

Світлана і Владислав Химичі.

Альбіна Селіна з дочками.

Тетяна Кривчун:

– Ні, не погоджуюся. Справжньою жінкою можна відчути себе тільки поряд зі справжнім чоловіком.

Так склалося в моєму житті, що я тричі виходила заміж, маю трьох дітей. Двох старших діток (донечці 14 років, у травні буде 15, а синові – 13) я народила у першому шлюбі. Він розпався. Другого свого чоловіка взагалі згадую з жахом... А з третім чоловіком я дуже щаслива. І відчуваю себе справжньою жінкою.

Ми познайомилися на роботі: я працювала прибиральницею, а потім прачкою на ПП «БіАГР». І ось два роки тому на підприємстві з'явився новий водій. Ми познайомилися, десь через пів року він запропонував створити сім'ю... Я з дітьми перебралася жити до чоловіка в с. Отап'є. А 8 місяців тому у нас народився Богданчик.

Чоловік дуже добре ставиться до всіх дітей, вони відповідають йому взаємністю. Так, з маленькою дитиною багато клопоту, але ж у нас велика сім'я: мені допомагають і чоловік, і чоловікова мама, й старші діти. Та й Богданчик у нас не вредний.

Альбіна Селіна:

– Не кожна жінка, народивши дитину, може стати матір'ю. До материнства треба бути готовою не тільки фізіологічно. Не менш важлива психологічна готовність, розуміння майбутніх труднощів, здатність іти на певні самопожертви. Треба усвідомлено йти на цей крок, а не тому, що так вийшло чи батьки примусили.

Я – щаслива мама. У мене двоє дітей, дві донечки: старшій 6,5 року, вона ходить у перший клас, а меншій скоро виповниться рік. Обидві дитини були для нас із чоловіком бажаними. Ми раніше жили в Дніпропетровській обл., але там складно було і з житлом, і з роботою. Тому переїхали в Коноплянку, влаштувалися на «БіАГР». Чоловік зразу працював наладчиком у цеху, зараз він електрик. А я була комірником на складі.

Обидві вагітності у мене протікали дуже складно, але я благополучно виносила дітей. Коли ходила за першою донечкою, мене, мабуть, уже на 12-му тижні вагітності перевели на легку працю. Я працювала з 8.00 до 17.00 і виконувала лише посильну роботу: оформляла документи, вела бухгалтерію тощо. А ще підприємство повністю оплатило мені путівку на курорт «Миргород».

За другою донечкою було ще легше: я працювала вже на іншому складі, де є хлопці-вантажники. Тобто піднімати якісь вантажі жінкам узагалі не доводиться.

Мушу сказати, що на заводі дуже уважно ставляться до вагітних, жінок із дітьми, загалом до всіх працівників. Я знаю випадки (зокрема в Дніпропетровській обл.), коли керівництво вимагало від вагітних звільнитися або взяти відпустку за власний рахунок.

Світлана Химич:

– Для мене народження сина стало найбільшою радістю в житті. Ніколи не забуду, як у пологовому вперше побачила його. Олександр – найбільше моє щастя, дуже бажана дитина. 22 лютого йому виповнилося 4 місяці.

Звичайно, дитина, та ще й немовля – це неабиякий клопіт. Усі дорослі підлаштовуються під режим цього маленького створіння, йому повністю все підпорядковане. Часу на себе вже не лишається.

Багато жінок, які доглядають дітей, перестають стежити за собою, опускаються. Я цього страшенно боюся. Тому намагаюся стежити за зачіскою, манікюром: вчасно нарощувати нігті. Хоча це більше не моя заслуга, а моїх рідних: вони всіляко мені допомагають. Чоловік Владислав працює вахтовим методом: два тижні на роботі – два тижні вдома. Коли його немає, допомагає чоловікова мама, з якою ми зараз живемо.

Раніше ми жили в Полтаві, винаймали там квартиру. Та коли я пішла в декретну відпустку й залишила роботу, переїхали до мами в Красногорівку. Часто приїжджають і мої батьки з Балаклії...

Тетяна Бутяга:

– Звичано, дитина потребує багато уваги, часу. Бути мамою — це відповідальна робота, причому без вихідних і відпусток. Але материнство дарує стільки позитивних емоцій, що вони перевершують і побутові труднощі, й недоспані ночі...

Моєму синочку Андрійку 10 місяців. До народження дитини я працювала технологом на ПП «БіАГР». Там же працюють і мій чоловік, і чоловікова мама, з якою ми живемо.

Зранку чоловік і мама, Ольга Борисівна, їдуть автобусом на роботу, а повертаються пізно увечері, коли Андрійко вже спить. Я вкладаю його о 8-й вечора.

Отож я сама з дитиною цілий день: треба Андрійка нагодувати, погуляти, укласти спати, попрати одяг, знову погуляти, потім покупати, вкласти спати... Але я звикла до цього.

Великий плюс – ми живемо на першому поверсі, крім того, купили компактну коляску. Так що можу самотужки здолати шість сходинок на східцях, виїжджаючи з сином на прогулянку.

Та головне – чоловікова мама встає дуже рано й готує їсти на всю сім'ю. А в суботу та неділю мені допомагає чоловік. І Ольга Борисівна частково бере на себе клопоти з онуком. Я дуже вдячна їй за це.

Я вважаю своє материнство абсолютно щасливим. А побутові труднощі тільки загартовують, додають життєвий досвід. Ні за що б не відмовилася від можливості стати мамою!

Розмовляла Зінаїда МАТЯШОВА.

Поради

5 секретів, які допоможуть виховати щасливу дитину

Багатьох мам хвилюють одні й ті ж проблеми у вихованні своїх дітей: забагато шкідливої їжі, зомбування дітей телевізором і айфонами.

Але щасливою вашу дитину може зробити зовсім інше, пише видання «The Huffington Post». І публікує п'ять науково обґрунтованих секретів успішного батьківства.

Ідіть на роботу. Дочки матерів, які працюють, навчаються триваліший час, мають більше шансів працювати та отримувати більші доходи.

Це довело дослідження Гарвардського університету, яке охопило 50 тисяч дорослих у 25 країнах.

Як виявилося, мами-кар'єристки частіше отримують прихильність своїх майбутніх невісток. Адже сини жінок, які працюють, значно самостійніші. Вони частіше доглядають за дітьми, виконують домашню роботу й у подальшому женяться на жінках, які теж працюють.

Кладіть дітей спати дуже рано. Батьки, які вкладають спати дітей разом із сонцем (а влітку до того, як воно сяде), не лише мають більше часу на відпочинок. Вони отримують значно успішних дітей.

Сон корисний для фізичного, емоційного і когнітивного розвитку, а відсутність визначеного режиму сну призводить до того, що діти віком від трьох років сплять менше.

Згідно результатів дослідження Американського національного фонду сну, малюки, які засинають до дев'ятої вечора, сплять на 78 хвилин більше, ніж ті, хто заснули пізніше.

Заблокуйте свій телефон. Професор зі штату Іллінойс (США) Брандон Макданіель вивчає зв'язок між залежними від гаджетів батьками та проблемами поведінки їхніх дітей. Це явище отримало назву «Техноференція».

Результати недавнього дослідження цього професора вражають. Виявляється, батьки, які часто перевіряють телефони, відчувають себе залежними від них і не можуть залишатися без гаджету, мають перервані стосунки зі своїми дітьми. А це, власне, призводить до агресивної поведінки дітей.

Співайте дітям. Діти відрізняють голос своїх батьків ще у внутрішньоутробному стані. Але спів має більше переваг, ніж просто розмова.

Дослідження, проведене в Монреальському університеті (Канада), доводить, що діти залишаються спокійними вдвічі довше, якщо з ними не просто говорять, а співають їм.

Ще одне дослідження, проведене психіатрами Школи медицини Стенфордського університету (США), довело, що мамин спів розвиває соціальні здібності дитини.

Голос матері може стати важливим джерелом емоційного комфорту дітей. Директор Інституту нейрофізіологічної психології Великобританії Саллі Годдард Блайт радить співати колискові та дитячі пісеньки немовлятам і переконує, що це – запорука подальшої успішної освіти та емоційного благополуччя. Інші експерти додають: спів підвищує математичні та наукові здібності дітей.

Бігайте з дітьми. Дослідження Кембризького університету (Великобританія) доводять, що активні матері мають здоровіших дітей.

Науковці вбачають прямий позитивний зв'язок між фізичними навантаженнями дітей та їхніх матерів. Чим активніша мама, тим активніша й її дитина. Підсумок? Спітнілі мами = здорові діти!

За матеріалами Інтернет.

Мати-героїня Раїса Ярошенко:
«Діти й онуки – то моє найбільше щастя й сенс життя»

Вона вправно водить автомобіль і з легкістю береться навіть за «чоловічу» роботу: може полагодити водопровідний кран чи замінити електропроводку, а ще кладе кахлі, штукатурить стіни, виконує малярні роботи тощо. Вона горда, рішуча й незалежна: ніколи не терпіла образ, принижень, обману, не боялася почати життя з чистого аркуша – кинути нажите добро, забрати дітей і почати вибудовувати життя на новому місці.

Кажуть, чоловіки не люблять сильних жінок, і деякі представниці прекрасної статі свідомо вдають із себе беззахисних та безпорадних, сподіваючись таким чином «прив'язати» до себе свого обранця.

Раїса Іванівна Ярошенко із с. Рокита категорично проти такої тактики. *«Головне в стосунках з людьми – щирість. Особливо, якщо йдеться про стосунки в родині,* – говорить вона. – *І чоловіки, й жінки цінують у своїх партнерах душевну теплоту, здатність підставити плече у важку хвилину, відповідальність за дітей, родину. Тільки слабкі чоловіки не люблять сильних жінок. Якщо жінка знає, чого хоче, якщо вона – господиня своєї долі й ніколи не шукає винних, то поряд із нею чоловік почуватиметься комфортно. А якщо жінка дивиться на світ добрими очима, вміє радіти життю та випромінює оптимізм, то вона мимоволі притягує людей».*

Її життя не було легким чи безхмарним, проте всі життєві випробування, які посилала їй доля, вона наполегливо долала, зайвий раз гартуючи характер. Адже недарма кажуть: «Усе, що нас не вбиває, тільки загартовує».

Своїм найбільшим щастям і головним досягненням у житті Раїса Іванівна Ярошенко вважає п'ятьох своїх дітей. Заради них мати-героїня й живе на світі, пишається їхніми успіхами, засмучується невдачами...

Світ перевернувся з ніг на голову

Раїса народилася й виросла в с. Мостовівщина в дружній і працьовитій родині, де панували любов, злагода і взаєморозуміння. Вона добре вчилася в школі й мріяла здобути вищу освіту. Вирішила вступати до Київського інституту легкої промисловості, однак на останньому екзамені з математики несподівано отримала двійку, хоча добре знала матеріал. Це була перша велика несправедливість, із якою зіткнулася молода дівчина. Це був перший серйозний життєвий урок.

Звичні уявлення, сформовані під впливом родини, школи, розбилися об сувору реальність. Здавалося, світ перевернувся з ніг на голову. Та згодом Раїса зрозуміла: збуваються далеко не всі мрії. Попри негаразди, треба жити й рухатися вперед.

Було це 1983 року. Здібну дівчину взяли на роботу в колгосп «Вітчизна»: вона стала працювати касиром. Раїса Іванівна з великою вдячністю згадує і тодішнього голову колгоспу Івана Гнатовича Коваленка, й головного бухгалтера Петра Івановича Довженка...

Будинок над дорогою нагадує про минуле

Та вже через пів року дівчина звільнилася й на запрошення старшого брата переїхала в м. Ізяслав: жила в родині брата й працювала на оптово-торговій базі обліковцем товару. А наступного року вступила до Хмельницького кооперативного технікуму.

Тут її й знайшов Михайло Олійник – хлопець, із яким вона зустрічалася ще в школі і якого чекала з армії. Щоб бути поряд із коханою, Михайло влаштувався на роботу в Ізяславі. Молоді побралися й стали жити в кімнатці робітничого гуртожитку.

«Коли я пішла в декретну відпустку, то переїхала до Михайлових батьків у с. Вишарі, – розповідає Раїса Іванівна. – *Було це якраз напередодні нового 1985 року. Потім поїхала в Хмельницький на сесію, 31 січня повернулася, а вже 3 лютого народила Юлю».*

Михайло став працювати в колгоспі «Вітчизна», а Раїса перевелася на навчання в Полтавський технікум радянської торгівлі. Колгосп виділив молодій родині щойно зведений будинок у Мостовівщині (самі стіни, без внутрішніх робіт), і подружжя самотужки доводило його до ладу. Щоразу, проїжджаючи дорогою повз своє рідне село, Раїса Іванівна бачить той будиночок із балконом: там вона вила своє родинне гніздечко, туди 1988 року принесла з пологового будинку сина Олександра...

«Того року я з відзнакою закінчила технікум, останній екзамен здала у травні, а 1 червня народила сина», – згадує жінка.

«Що найменовано, того не обійдеш»

Для неї прикладом для наслідування завжди були її батьки. Іван Давидович і Віра Миколаївна Мацько прожили разом майже 40 років, ділили навпіл горе й радість, виховали трьох дітей і зуміли зберегти своє незгасиме кохання. Саме таку дружну та згуртовану сім'ю мріяла створити й Раїса. Однак і цього разу її мрії не судилося здійснитися: сімейне життя не склалося.

Жінка розповідає: зі своїм першим чоловіком вона зберегла нормальні людські стосунки, вони й досі спілкуються. Михайло ніколи не забував про своїх дітей, по можливості бачив їх, виплачував аліменти. Вона ж зі свого боку не налаштовувала дочку й сина проти батька.

«Моя мама часто повторює: «Що найменовано, того не обійдеш», – говорить моя співрозмовниця. – *Тож сталося те, що сталося: 1992 року я залишила чоловіка і, забравши дітей, пішла жити до матері».*

Дізнавшись про це, старша сестра Людмила запросила Раїсу приїхати до неї в м. Тверь. Сестра була дружиною військового льотчика, якого направили в Ірак навчати тамтешніх військових. Людмила вирішила поїхати разом із чоловіком. Вона попросила Раїсу доглядати за трьома їхніми дітьми – Раїсиними племінниками. Їм було 13, 10 і 9 років. Крім того, в Твері в суворовському училищі навчався син їхнього брата. На вихідні він приходив на квартиру до тітки.

Клопоту в молодої жінки було більш ніж треба, та вона з радістю поринула в турботи про дітей. До всього, це відволікало від сумних думок...

Через пів року повернулася з Іраку сестра, через місяць – її чоловік, і Раїса з дочкою та сином вирушили назад у Мостовівщину. Роботи за фахом у колгоспі не було, й молода жінка, забувши про диплом із відзнакою, пішла працювати на ферму телятницею.

Їй доручили найважчу ділянку: перехідник між сараями, де не було навіть натяку на механізовану працю. Всі роботи доводилося виконувати вручну: вигрібати й відрами виносити гній, носити телятам сіно, потім – молоко, щоб їх напувати.

Тяжка фізична робота не лякала Раїсу – вона виросла в селі й змалку була привчена до праці. Жінка самовіддано доглядала телят, тож коли вони підросли до пів року, жодне не загинуло. За те, що зберегла поголів'я, Раїсі дали премію: бичка на відгодівлю. А потім перевели на посаду обліковця на цій же фермі.

Узяв завдаток, а квартиру продав іншим

Життя налагоджувалося. Невдовзі Рая вдруге вийшла заміж. 1992 року в подружжя народилася дочка Яна, 1994 – син Слава. Раїса з чоловіком купили хату в Мостовівщині й почали її ремонтувати.

Але через 10 років і цей шлюб розпався, його не врятували ні облаштований будинок, ні двійко спільних дітей...

На той час Раїса працювала комірником у господарстві. 2002 року вона звільнилася, забрала дітей і пішла від чоловіка. Вирішила переїхати у Велику Багачку. *«Яні було 10 років, Славику – 8. Я перевела їх у школу в Рокиту, й вони їздили на заняття автобусом із Багачки. Кардинальні зміни в житті налякали сестру на вокзал, але ніхто не погодився. І лише Михайло не відмовив»,* – так згадує Раїса Іванівна обставини їхнього знайомства.

Раїса і Михайло Ярошенки.

Спільна поїздка в Полтаву і назад виявилася доленосною. Тоді Раїсі й на думку не спадало розглядати Михайла як потенційного супутника життя: вона знала, що в чоловіка є сім'я – дружина й діти. Отож вони попрощалися біля материного двору, й на тому все. Та за кілька днів чоловік несподівано прийшов у гості й заявив, що не може забути свою нову знайому. Як виявилося, він давно залишив дружину, хоча й не оформив розлучення.

«Ми зійшлися восени 2002 року, отже, разом майже 19 років, – продовжує розповідь про своє життя Р. І. Ярошенко. – *Михайло став справжнім батьком для моїх дітей, виховав їх як рідних. Із часом ми переїхали в Рокиту, 2005 року купили тут хату, майже повністю її перебудували. Зараз у нас теж триває ремонт».*

Ярошенки мають спільну донечку Аню, вона дев'ятикласниця місцевої школи. Михайло працює водієм у одному з фермерських господарств. Раїса тривалий час працювала на різних роботах: ходила у Мостовівщину полоти буряки тощо. У 50 років вона як багатодітна мати вийшла на пенсію.

Замість післямови

У грудні 2016 року Раїсі Іванівні Ярошенко присвоїли почесне звання «Мати-героїня» і врочисто вручили медаль. Однак жодних переваг від того багатодітна мати не відчула. Буваючи в Одесі, Харкові, вона з дітьми отримувала пільги в міському транспорті й при відвідуванні зоопарку. А ось удома пільг немає: ні їй, ні її дітям. *«Краще б пенсію збільшили»,* — резонно зауважує жінка.

Втім, вона ніколи не чекала якихось подачок від держави й розраховувала лише на власні сили.

– *Ця родина – великі трудівники,* – характеризує Ярошенків заступник Білоцерківського сільського голови Світлана Козаренко. – *І дітей вони виховали в повазі до праці. Усі виросли справжніми людьми: чесні, совісні, роботящі.*

Зараз із батьками проживають лише Яна і Аня. Найстарші, Юля й Сашко, мають власні сім'ї й живуть у Великій Багачці. Юля працює в Красногорівці у ТОВ «Білагро», Олександр – водій молоковоза ПП «БіАГР». Славик поки що не створив сім'ю, але теж живе окремо: у Харкові. Він навчається в Харківському технологічному університеті й водночас працює на кондфабриці «Лісова казка».

Раїса Іванівна має чотирьох онуків: 16-річного Геннадія, 11-річну Риту, 5-річного Дениса й 3-річного Даню. ***«Діти й онуки – то найбільше моє щастя й сенс життя»,*** – говорить мати-героїня.

Зінаїда МАТЯШОВА.

19 січня 2021 року Р. І. Ярошенко виповнилося 55 років. Привітати матір приїхали всі діти. Зліва направо: Аня, Юля, Саша, Раїса Іванівна, Яна і Славик.

дітей: вони плакали, тужили за друзями. Однак я розуміла: наші стосунки з чоловіком зазнали краху, якщо нічого не робити, далі буде тільки гірше...»

У Великій Багачці жінка з дітьми жила на найманій квартирі. Господар запропонував її купити, але взявши завдаток 3 тис. доларів, банально «кинув»: гроші не повернув, а квартиру продав іншим людям.

Разом уже 19 років

Жінка повернулася в Мостовівщину, де й познайомилася зі своїм третім чоловіком – теж Михайлом.

«У гості до матері саме приїхала сестра з Росії, їй треба було дістатися в Полтаву на поїзд. Я обійшла все село, просила відвезти

Англійська розкриває двері у світ

Красногорівська ЗОШ І—ІІІ ступенів відома в громаді (і не тільки) як заклад, де учні отримують напрочуд міцні знання, зокрема і з англійської мови. Школярі стають переможцями олімпіад, конкурсів, конкуруючи з учнями спеціалізованих закладів, а випускники легко вступають до вишів.

Англійська мова є неабиякою сходинкою, базою, фундаментом для здобуття успішної професії, яка дозволить здійснити усі мрії. Вона розкриває усі двері до нескінченного обсягу інформації та кордони спілкування між представниками усіх країн світу. Щоб урізноманітнити процес навчання, відійти від обмежених рамок стандартного уроку, у Красногорівській школі щороку проводяться тижні англійської мови.

Традиційно тиждень англійської мови припадає на лютий. Підготовка до тижня англійської мови-2021 розпочалася заздалегідь, коли за два тижні в щоденниках усіх учнів з'явився розклад уроків англійською мовою. Діти мали змогу не лише повторити назви предметів, але й підказували іншим учителям, як предмети перекладаються англійською.

Ось такий постер про винаходи людства підготували учні 9 класу під час тижня англійської мови.

Враховуючи особливості карантинного режиму, цьогорічний тиждень англійської мови відрізнявся від тижнів попередніх років, коли були дозволені масові акції та заходи. Цього року у школі зосередилися на внутрішньо-класній або індивідуальній роботі. Учні 4 класу охопили велику загальну тему «Природа» і створили кольоровий плакат, в якому позначили лексику, що відноситься до пір року, місяців, погоди, тварин, квітів, дерев, морських мешканців та пташок. Учні 9 класу працювали з винаходами людства. Окрім виготовленого постера з інформацією про найвидатніші винаходи,учні переглядали відео «25 найвидатніших винаходів людства», створеного вчителем і розміщеного на персональному ютуб каналі «Вчу англійську», та виконували цікаві завдання, які були спрямовані на краще засвоєння матеріалу.

Учні 6 і 8 класів працювали над проектом «Анкета друзів» і обмінювалися ними зі своїм друзями, заповнювали їх однин для одного. Для усіх учнів школи був організований «Музичний кіоск». Під час великої перерви лунали пісні англійською мовою, а інформацію про кожну пісню та музикантів можна було прочитати на банері у шкільному коридорі.

Для школярів 5-11 класів було проведено вікторину на тему «Об'єднане королівство». На її запитання учні відповідали індивідуально. Завдання до опитування були в картинках, й це зробило вікторину цікавою, легкою та водночас пізнавальною.

З десятикласниками був проведений захід на тему «Природні катастрофи». Учні готували презентації з демонстрацією різних природніх лих, зокрема землетрусів, ураганів, повеней, посухи тощо. Згодом на тему «Природа» відбулося інтелектуальне шоу, на якому змагалися команди знавців англійської мови.

Незважаючи на складні умови карантину, тиждень англійської мови відбувся, проведені заходи сприяли зацікавленості учнів у вивченні іноземної мови. Організована робота завжди приносить свої плоди. Злагоджена діяльність, спілкування в неофіційній обстановці, нестандартні завдання розкривають можливості дітей і відкривають стежку до подальшого успіху в житті.

Т. В. БЕХТЕР,
учитель англійської мови
Красногорівської ЗОШ І-ІІІ ст.

Школа перетворилася на дослідницьку лабораторію

Кожен учень запропонував свій спосіб знищити бактерії, але всі вони засвідчили інтерес дітей до науки.

Технології значною мірою впливають на формування нашого світу, через 5-10 років сьогоднішні учні обиратимуть професії, значна частина яких сьогодні навіть не існує. Оволодіння більшістю з них вимагатиме від майбутніх студентів навичок критичного мисленя, комплексного вирішення проблем, креативності, розуміння технічних процесів та способів застосування науково-технічних знань у реальному житті.

На жаль, дослідження показують, що, досягши четвертого класу, третина хлопців та дівчат втрачають інтерес до науки. До восьмого класу інтерес до науки втрачає майже половина школярів. Діти виключають відповідні предмети з кола своїх інтересів та не пов'язують з ними кар'єрних планів. Таким чином, мільйони учнів просто не вірять, що можуть займатися наукою!

Та це можна спробувати змінити! Саме такою була мета проведення у Красногорівській ЗОШ І-ІІІ ступенів Інженерного тижня. На один тиждень школа перетворилася на дослідницьку лабораторію, щоб дати учням поштовх до розвитку власного інженерного потенціалу.

Діти разом із учителем фізики О. С. Пилипенко обговорили, які проблеми належать до «глобальних проблем людства», та як інженери можуть допомогти їх вирішии. Учні виконували також різні інженерні завдання: будували вежі та гідравлічний ліфт, «знищували» бактерії, виготовляли модель ракети. Було весело, цікаво та пізнавально! Адже саме інженерія робить наше життя таким, як воно є!

О. С. ПИЛИПЕНКО,
учитель фізики Красногорівської ЗОШ І-ІІІ ст.

Цікаве життя подільських школярів

Останній зимовий місяць лютий видався для учнів Подільської загальноосвітньої школи багатим на досягнення й отримання нових знань як на уроках, так і в позакласий час.

Із 8 по 12 лютого в школі проходив тиждень математики. В його підготовці й проведенні взяли участь учні 2-8 класів школи.

Учні 2-го класу змагалися у батлі «Математичні лабіринти», розгадували логічні ребуси, цікаві задачі та тренували мозок загадками. Дуже захопили учнів завдання на знаходження казкових персонажів серед геометричних фігур. Учні 3-4 класів провели математичний КВК, поділившись на 3 команди: «Веселі прямокутники», «Веселі круги» та «Веселі трикутники». З неабияким азартом діти змагалися в конкурсах, багато з яких були з логічним навантаженням. А творчий конкурс «Побудуй робота з геометричних фігур» викликав найбільшу активність учасників. Перемогу отримала команда «Веселі трикурники».

З учнями 5 класу була проведена інтерактивна гра «Ігри розуму». Переможцем став Вишар Максим. Усі учасники отримали заохочуючі призи.

У середу відбулася гра «Математичні олімпи», в яку грали команда дівчат «Сума» та хлопців «Добуток». Беззаперечну перемогу отримали хлопці, за що були нагороджені грамотами.

Протягом тижня працювало видавництво «Математична газета». Результат його роботи – стінівки з промовистими назвами: «Піфагорійці», «Чарівний світ математики», «Математичний вісник», «Математика навколо нас». Вони прикрасили коридор школи.

Під керівництвом учителя математики Н. Г. Педини учні школи виготовили аплікації з геометричних фігур «Чарівний кружечок», які могли споглядати всі бажаючі на виставці.

Під кінець тижня відбулось змагання ліги 5-6 класів «У пошуках геніїв». Перемогла команда «Мінус».

У рамках тижня математики В. М. Рожко провела з учнями 6 класу конкурсну гру «Найрозумніший», де було підібрано завдання з вивчення правил дорожнього руху на реалізацію наскрізної змістової лінії «Здоров'я і безпека», переможцем став учень 6 класу Коваленко Євген.

У п'ятницю відбулася математична подорож «Сім чудес України», в ході якої учні 7-8 класів розв'язували цікаві завдання, пов'язані з історичними пам'ятками, визнаними як чудеса України. Змагання відбувалося між двома командами «Різниця» та «Частка». Перемогу отримала команда «Різниця».

Тиждень математики минув, лишивши після себе багато позитивних вражень і незабутніх моментів. Діти мали змогу спробувати себе у різних ролях, у різних видах діяльності. Переможці отримали подяки та грамоти, а також солодкі подарунки та призи.

9 лютого у школі відзначали День безпечного Інтернету (Safer Internet Day) під гаслом «Разом для найкращого Інтернету». Учні взяли участь у веб-квестах, присвячених цьому дню, більше дізнались про безпечне, відповідальне і позитивне використання цифрових технологій для дітей та молоді.

15 лютого відзначали День учасників бойових дій на території інших держав та річницю виведення військ з Афганістану. Низку заходів з нагоди цієї дати провела вчителька історії А. Ю. Кіяшко. А 20 лютого в Україні відзначали День пам'яті Героїв Небесної Сотні, наступного дня – Міжнародний день рідної мови. Вони теж ознаменувалися різноманітними виховними та пізнавальними заходами.

Альбіна КІЯШКО,
педагог-організатор
Подільської ЗОШ І-ІІ ст.

«Творча майстерня» мостовівщинських учнів

У Мостовівщинському ЗЗСО І— ІІ ступенів із 1 по 5 лютого тривала виставка учнівських виробів «Творча майстерня». На виставці були представлені вироби, виготовлені учнями на уроках трудового навчання під керівництвом вчителя Нетяги О. Г.

Увагу й захоплення відвідувачів привернули майстерно виконані кухонні дощечки, декоративні вази, квіти, карнавальні маски тощо. Учні школи неодноразово ставали призерами районних змагань з технічної творчості. За колективним творчим проєктом «Обладнання для школи» вони виготовили стенд «Ласкаво просимо», який прикрашає коридор школи.

В. І. ЯКИМЕНКО,
директор Мостовівщинського ЗЗСО І- ІІ ст.

Міжнародний день рідної мови

Мова – це великий дар природи. У світі налічується близько 6 тисяч мов. У кожного народу вона своя. І серед них – ніби запашна квітка в чудовому букеті – українська мова.

21 лютого відзначається Міжнародний день рідної мови. Це відносно молоде свято – до календарів усього світу воно ввійшло тільки у 1999 році. В Україні воно також лише почало писати свою історію, хоча сама проблема мови на українських землях нараховує кілька століть.

До відзначення Міжнародного дня рідної мови долучилася вся шкільна родина Красногорівської загальноосвітньої школи.

Відбулися різноманітні заходи, в яких активну участь брали учні та вчителі української мови та літератури. Було проведено конкурс ілюстрацій до творів Лесі Українки «Поетичне слово Лесі Українки пензликом», виховну годину «Чарівні звуки, рідне слово – моя сердечна українська мова».

Шкільний бібліотекар Гаркавець В.О. підготувала виставку книг «Рідна мова калинова», провела бібліотечний урок.

Учитель української мови та літератури Ю. А. Балюк разом із педагогом організатором І. В. Писаренко провели пізнавально-розважальне шоу (мовознавчу гру) «Мова наша солов'їна». У змаганні брали участь команди учнів 5-го та 6-го класів, а також їхні групи підтримки.

Вчителі розширили знання учнів про українську мову, показали її красу та багатство за допомогою поетичного слова, українського фольклору, спонукали дітей любити рідну мову, свій народ, рідну землю.

Ю. А. БАЛЮК,
учитель української мови
Красногорівської ЗОШ І-ІІІ ст.

І живе калина на папері

«Хто не знає свого минулого, той не вартий щасливого майбутнього», – писав Максим Рильський.

І справді так. Кожен народ має свої святині, свої символи. Для українців упродовж багатьох віків символом мужності й незламності в боротьбі за незалежність рідного краю була і залишвється червона калина.

Немає села, двору, де б не зацвітав кущ калини. Правду каже українське прислів'я: «Без верби й калини нема України».

Щоб поглибити знання учнів про Україну, розвинути пізнавальні інтереси школярів, у Корнієнківському ЗЗСО І ступеню була проведена година народознавства «Живе калина на папері».

Наша країна мальовнича. Дивовижна природа рідного краю знайшла відображення в народних обрядах, традиціях, у нашій історії й творчості.

Упродовж багатьох віків українці, зберігали, примножували і передавали молодшому поколінню традиції свого народу.

Вчителі Ніна Дмитрівна Похилець, Ніна Михайлівна Довженко продовжили знайомити учнів із національними символами, виховувати любов до рідного краю, повагу до спадщини свого народу, його культури.

Діти розповідали вірші та легенди про калину, малювали малюнки, заспівали пісню.

Спільними зусиллями створили панно, на якому на гілочках калини відобразили свої думки про засвоєну тему. Кожен висловив свою позицію: з чим саме асоціюється для нього образ калини.

Думки дітей були різними, але напрочуд глибокими й змістовними. Тож година народознавства залишила слід у дитячій пам'яті.

Наталія САМОЙЛІК,
завідувачка дошкільним закладом «Перлинка».

Корнієнківські школярі під час години народознавства.

Він досліджував життя і творчість Лесі

25 лютого виповнилося 150 років від дня народження Лесі Українки (1871 – 1913) – видатної письменниці світового рівня, перекладачки, фольклористки, культурної діячки.

По собі Леся Українка залишила вражаючі поетичні поеми, прозові твори, понад 270 віршів, публіцистичні статті, а також неперевершені переклади світової класики.

Для нашої громади ім'я Лесі Українки має велике значення ще й тому, що її життя і творчість досліджував наш видатний земляк, уродженець села Балаклії, відомий письменник і літературознавець Анатолій Ілліч Костенко.

Назвав рядком із поеми Лесі Українки

На долю А. І. Костенка випали найбільші випробування двадцятого століття: дві світові війни, революція 1917 року, він зазнав сталінських політичних репресій, побував у їх катівнях. Майже двадцять років він був то «контрреволюціонером», то арештантом, то каторжником на Колимі. Двадцять найкращих років людського життя! А після реабілітації йому довелося жити під пильним наглядом спецслужб. Але Анатолій Ілліч, маючи козацьке коріння, незламний дух, палку любов до України, віру у її щасливе майбутнє, зміг не просто вижити, а й зробити величезний внесок у науку, стати одним із провідних дослідників життя і творчості Т. Г. Шевченка, Лесі Українки, Михайла Драгоманова. Та й репресій зазнав за те, що досліджував «стару» українську літературу у їхніх особах.

Про своє життя – довге і страдницьке, проте творче і окрилене великою любов'ю – Анатоль Костенко залишив спогади. Їх він назвав рядком із поеми Лесі Українки – «Хіба минає все минуле?»...

Доленосна зустріч

Ще 1963 року, після заслання і реабілітації 1955 року, Анатолій Ілліч опублікував у двох видавництвах невелику художньо-біографічну книжечку про Лесю, її дитячі роки. Думка відтворити життя і творчість великої поетеси хвилювала письменника кілька десятиліть. Це були роки невтомної праці в архівах над мемуарними джерелами, листування з людьми, які пам'ятали поетесу, подорожі по Лесиних місцях Волинню і Полтавщиною.

1968 року він видає книжку «Спогади про Лесю Українку», у якій не просто впорядковує відомі й малознані документи, а й вміщує особисто ним зібрані спогади людей, які знали Лесю.

Кажуть, нічого не буває випадково. Бо коли засуджений Анатолій Костенко прямував етапом на Колиму, «випадково» зустрівся з такою ж засудженою – Ізидорою Косач-Борисовою, яка виявилася рідною сестрою Лесі Українки. Після повернення із заслання Анатолій Ілліч майже двадцять років листувався з нею, здобуваючи безцінні спогади про її молодшу сестру. Тоді Ізидора жила вже в Чикаго, і ні з ким із Радянської України не спілкувалася, крім Костенка. Ці безцінні листи зараз знаходяться

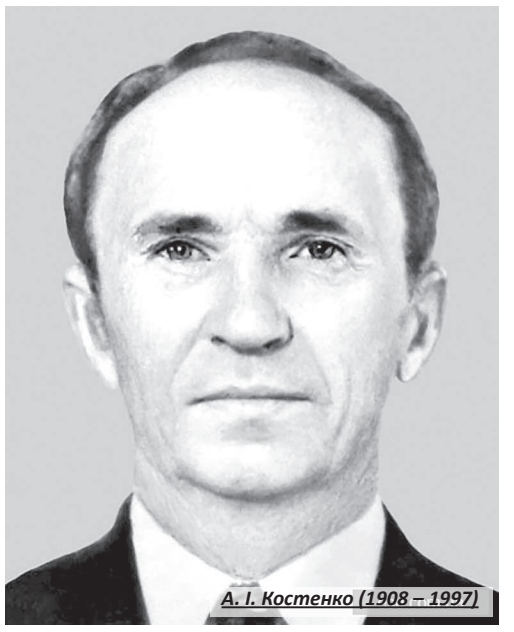

А. І. Костенко (1908 – 1997)

у музеї Лесі Українки у Києві та в Державному архіві АН України.

«Соромно перед Лесею»

1973 року у видавництві «Радянський письменник» у серії «Життя видатних людей» нарешті виходить художньо-документальна біографія великої дочки українського народу, написана А. Костенком: «Леся Українка». Перед цим і друзі, й недоброзичливці відраджували його від написання твору, бо, знаючи націоналістичні погляди Анатолія Костенка, його сміливість і небажання писати на догоду партійному керівництву, пророкували багато труднощів і перешкод.

Вони не помилилися: книжка зазнала найжорстокішої цензури, витримала чотири верстки. Її порізали і скоротили так, що автор уже хотів відмовитися від її опублікування. З великими труднощами «Леся Українка» А. І. Костенка побачила світ. Пізніше вона багато разів перевидавалася, останній раз – 2006 року. Ця книжка стала підручником життя і творчості поетеси для кількох поколінь дітей, учителів і просто читачів.

А 1971 року в мегапопулярній у СРСР серії «ЖЗЛ» виходить російськомовний варіант «Лесі Українки». Це була надзвичайна подія: книжка українського автора про українську поетесу, видана у Москві! Мало хто відав, яких утисків зазнавав цей автор, на які поступки, «виправлення» і «доповнення» змушений він був піти, щоб книжка таки побачила світ! У своєму щоденнику 29 квітня 1971 року автор писав: *«Поганючий, як зараза! Невже це я, український письменник, так писав?»*

Таміла Катруша взяла участь у Всеукраїнському фестивалі-конкурсі «Змагаймося за нове життя» з науково–пошуковою роботою «Леся Українка у творчій долі А. І. Костенка».

Племінниця Лесі Українки Євгенія Михайлівна Косач-Мільська (1898 – 1977), яку підтримував А. І. Костенко.

А тим часом із усіх куточків Радянського Союзу авторові надходили листи від вдячних читачів, бо хоч книжка і не відповідала цілковитому задуму автора, все ж мала чимале значення. Та він нарікав: *«За що ці подяки, адже книжка настільки знівечена і сплюндрована, що соромно перед Лесею?»*

Підтримував племінницю

У 1980-х роках Анатолій Костенко здійснює кілька наукових подорожей по місцях, пов'язаних із життям Лесі Українки, пише рецензії на наукові статті, їй присвячені.

А. І. Костенка цікавило і родинне оточення Лесі Українки. На початку вісімдесятих років він хотів писати книжку про Михайла Драгоманова, брата Лесиної матері Олени Пчілки, але йому заборонили. Піклувався він і долею племінниці Лесі Українки – Євгенії Михайлівни Косач–Мільської (1898 – 1977), яку поетеса

Леся Українка (Лариса Косач) зі своїм дядьком Михайлом Драгомановим.

колись звала «Євця». Наприкінці життя вона мешкала в Будинку діячів-ветеранів мистецтва у Пущі-Водиці. Там її й провідував А. І. Костенко разом зі своєю дружиною Тетяною Іванівною.

Висвітлені факти – невелика частина досліджень туристсько-краєзнавчого гуртка «Джерела» Балаклійського НВК про вагомий внесок у лесезнавство нашого односельця А. І. Костенка. Учасники гуртка здійснюють цю роботу уже майже двадцять років, висвітлюючи результати пошуків у різних конкурсах, наукових розвідках, у мережі Інтернет. Ми пишаємося своїм видатним земляком, вчимося бути справжніми патріотами свого краю і країни!

В. П. ЛИХОДІД,
керівник туристсько-краєзнавчого гуртка «Джерела» Балаклійського НВК, та учасники гуртка, учні 9 класу: Саша ЧМІЛЬ, Даша ГАРГАЛА, Олег ГРИЦЕНКО, Таміла КАТРУША.

Науково-практична конференція у Балаклійському НВК

Леся Українка належить до геніальних українців, які пережили свій час, чиї твори збагатили скарбницю духовної культури. Пояснити інтерес учених та громадськості, все нові й нові звернення до тем лесезнавства можна тим, що за понад 100 років під впливом тих чи інших чинників по-різному трактувалися факти, події, мемуарні джерела, погляди, твори Лесі Українки.

До 150-річчя від дня народження Лесі Українки в Балаклійському НВК відбулася науково-практична конференція педагогічного колективу «Леся Українка у творчій долі Анатоля Костенка».

Форма ділової гри дозволила учасникам не лише глибоко проникнути у світ досліджень А. І. Костенка, а й поглянути на життя і творчість видатної українки крізь призму наукових досліджень, літературних розвідок, по-новому осягнути велич геніальної поетеси, сформувати свій особистий образ феномену Лесі.

Така цікава робота спонукає педагогів нашого навчально-виховного комплексу до активної діяльності, творчих пошуків, наукових досліджень, відкриттів рідного краю.

Алла АНДРОЩУК,
заступник директора Балаклійського НВК з НВР.

Під час науково-практичної конференції.

Виконком Білоцерківської сільської ради та ветеранська організація глибоко сумують з приводу смерті

жителя с. Бірки, ветерана праці, учасника бойових дій
СЕМЕНЕНКА
Василя Степановича;

жителя с. Красногорівка, ветерана праці, учасника війни
НЕЧАЯ
Івана Омеляновича;

жителя с. Красногорівка
СИРОТИ
Володимира Володимировича;

жительки с. Поділ, дитини війни
ТРИВАЙЛО
Віри Іванівни;

жителя с. Поділ, інваліда III групи
БОНДАРА
Петра Івановича;

жителя с. Рокита, ветерана праці
ДОБРОСКОК
Миколи Григоровича;

жителя с. Рокита, ветерана праці
ПАДАЛКИ
Валерія Івановича;

жителя с. Рокита
ГІРНЯКА
Віктора Богдановича;

жителя с. Огирівки, ветерана праці
ВАСИЛЕНКА
Василя Васильовича;

жительки с. Писарівщина, ветерана праці, дитини війни
ПАВЛИК
Євдокії Митрофанівни

і висловлюють співчуття рідним і близьким покійних.

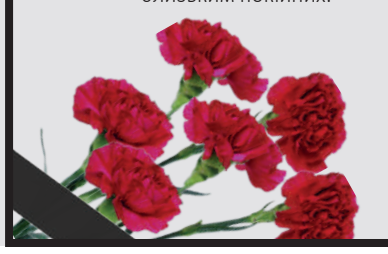

Дні народження відзначають члени нашої громади:

27 лютого
ГАПОНОВА КАТЕРИНА МИХАЙЛІВНА
(с. Корнієнки) – 65 років;
СЕМУКА ПАВЛО АНДРІЙОВИЧ
(с. Білоцерківка) – 65 років;
ЛОБОДА ВАЛЕНТИНА МИКОЛАЇВНА
(с. Коноплянка) – 60 років;

1 березня
ВОЛОШИНА ОЛЬГА ВАСИЛІВНА
(с. Поділ) – 60 років;

2 березня
СЕЛЕЗЕНЬ ВАЛЕНТИНА ВАСИЛІВНА
(с. Білоцерківка) – 65 років;
ЗАГУЗОВА ЛЮБОВ ІВАНІВНА
(с. Говори) – 60 років;

5 березня
РЯСНА ТЕТЯНА ФЕДОРІВНА
(с. Рокита) – 65 років;
ДЕМИДЕНКО ВАЛЕНТИНА АНДРІЇВНА
(с. Попове) – 60 років;

6 березня
ХАЛЯВКА МАРІЯ ІВАНІВНА
(с. Рокита) – 60 років;

8 березня
ПОХИЛЕЦЬ ЛЮБОВ ВАСИЛІВНА
(с. Говори) – 85 років;
ЦИКАЛО ВАЛЕНТИНА МИКОЛАЇВНА
(с. Корнієнки) – 65 років.

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів і члени громади поздоровляють іменинників і бажають міцного здоров'я, оптимізму, натхнення, успіхів, достатку й злагоди в родинах та всього, всього найкращого.

Хай у житті вашім завжди буде літо,
А якщо осінь, то тільки золота.
Нехай у гості їдуть завжди діти,
Хай сміх і радість на подвір'ї не стиха!

Нехай рясні дощі несуть для вас здоров'я,
Проміння сонячне торкає за вуста.
Хай рідні люди зігрівають вас любов'ю,
Бажаєм довгого й щасливого життя!

Жінки про жінок

Жінкою не народжуються, нею стають (Сімона де Бовуар).

От я гляну на неї — вона прекрасна. Торкнуся до неї — вона магніт. Але втомлена жінка під вечір — це вже ступа. А коли ще й задубіла в роздратуванні, то це вже ціла меґера (Ліна Костенко).

Жінка – це слабке і беззахисне створіння, від якого неможливо врятуватися (Віра Кричевська).

Жінка розумніша від чоловіка, й свій розум вона витрачає насамперед на те, щоб чоловік цього не помітив (Мері Маккарті).

Жінки ніколи не старіють, це у чоловіків зір псується (Мерилін Монро).

Усе, що ти робиш, я роблю на підборах (із кінофільму «Date Night»).

Даруймо книги і любов

Книга – один із найцінніших винаходів людства. Вона дає нам відповіді на чимало запитань. У ній ми можемо знайти гарні поради.

14 лютого – Міжнародний день дарування книг. Це добровільна ініціатива, започаткована 2012 року американською письменницею Еммі Бродмур на прохання її маленького сина, і спрямована на підвищення інтересу та доступу до книг і бібліотек.

Цього року цей день уперше відзначали в Подільській сільській бібліотеці-філії, влаштувавши бібліотечне побачення «Даруймо книги і любов» з відданими шанувальниками книг, які не можуть без них уявити свого життя.

Книга для них – товариш, найкращий порадник у всіх життєвих ситуаціях: і для малечі, і для школярів, і для зрілих освічених людей. Тож і зустрілися ми насамперед із досвідченими читачками бібліотеки – Ольгою Григорівною Яйчун та Лідією Дмитрівною Панасенко, які вже давно, регулярно й багато читають.

Завітала Бібліотечна Фея й до найменшої своєї читачки – дуже активної та розумної дівчинки Олі Даценко.

Без подарунка не залишилася й ще одна дівчинка, Аня Вишар, яка відвідує бібліотеку з 4 років. А зараз не лише вибирає й читає книги, а й декламує вірші, малює, а при нагоді ще й співає. «Кобзариком для малечі» була нагороджена найчисельніша читацька родина: Роман, Богдан, Кароліна, Стас та Віталій Молдавчуки.

У бібліотеці є читачі, які не лише люблять читати, а й прагнуть поділитися своїм захопленням з іншими, захопити красою художнього слова оточуючих. Тож у цей день ми з сюрпризом побували у нашої «сусідки» Світлани Іванівни Чугуй, яка є активною учасницею Шевченківських читань у нашій громаді.

А ще у бібліотеки є дуже щирий і безвідмовний друг – Ростислав Володимирович Вишар. Саме він відгукнувся створити комфортні умови – допоміг відремонтувати підлогу в приміщенні книгозбірні. Тож бібліотека подарувала йому на спогад про співпрацю книгу П. Куліша «Чорна рада».

Усі нагороджені були приємно вражені увагою до них і тим фактом, що всі книги мали подарунковий напис, що засвідчував повагу сектора культури виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради на чолі з його завідуючою Наталією Андріївною Лук'янець до читачів громади.

Напередодні й сама бібліотека отримала в подарунок від благодійного фонду «Бібліотечна країна» дві чудові книги: «Це зробила вона» і «Це теж зробила вона», в яких містяться історії 100 українок, внесок яких у різні сфери життя став неоціненним для країни та світу.

Бібліотечною Феєю, яка допомагала бібліотекарці надихнути читачів частіше відвідувати сільську бібліотеку, більше читати, дарувати книги друзям, рідним, знайомим, була Світлана Молдавчук, учениця 8 класу Подільської ЗОШ I-II ступенів. За перемогу у Всеукраїнському конкурсі «Творчі канікули 2018» та обласному конкурсі «Лідер читання 2020» серед інших подарунків вона отримала й книги сучасних українських дитячих письменників.

Бібліотечна Фея (Світлана Молдавчук) вручає книгу Світлані Іванівні Чугуй

...і найменшій читачці Ані Вишар.

Бібліотечне побачення швидко промайнуло, а я вкотре переконалася, що книга – як почуття: даруєш комусь, а в тебе на душі стає тепло.

Тетяна ТРИПУТЕНЬ,
бібліотекарка Подільської сільської бібліотеки-філії

Зверніть увагу

Кому і на скільки підвищать пенсії з 1 березня

Починаючи з 2000 року, в Україні триває пенсійна реформа. Планувалося, що країна поступово відійде від солідарної системи (коли пенсії літнім людям виплачують за рахунок нарахувань на заробітну плату та відрахувань безпосередньо із заробітної плати молодших українців, які продовжують працювати) та перейде до трирівневої системи, запровадивши ще й накопичувальну систему (коли на майбутню пенсію упродовж усього трудового періоду «відкладають» сам працівник та його роботодавець за рахунок постійних відрахувань із заробітку). Таким чином удасться подолати соціальну несправедливість, коли колишні судді, прокурори, депутати та інші «пільговики» отримують захмарні пенсії, а переважна більшість українців – мізер. При накопичувальній системі діє простий принцип: скільки заробив/відрахував – таку пенсію й отримаєш.

Однак накопичувальна система в Україні так і не запрацювала. Для цього потрібно, щоб економіка була стабільною й не виникало інфляції. Інакше всі накопичення «згорять».

Саме постійна інфляція та періодичне підвищення зарплат (чим так пишається наш уряд) призводять до того, що пенсії молодих пенсіонерів, які нещодавно вийшли на заслужений відпочинок, значно вищі, ніж пенсії старшого покоління.

Пенсії в Україні нараховуються за такою формулою:

Середня зарплата за останні три роки (по країні) х співвідношення власної зарплати до середньої по країні х стаж у роках х 1%.

А оскільки перший показник щорічно старіє (бо зарплати зростають швидше, ніж підвищують пенсії), то й «старі» пенсіонери з кожним роком стають біднішими, а «нові», які з таким же рівнем зарплат і стажем виходять на заслужений відпочинок, отримують більше.

Щоб виправити ситуацію, кілька років тому в Україні запровадили так звану індексацію: щороку рівень середньої зарплати за три роки у формулі підвищувати на певний коефіцієнт. Цей коефіцієнт розраховують як суму 50% інфляції за попередній рік і середньої динаміки зростання зарплат за попередні три роки.

З 1 березня 2021 року має відбутися чергова індексація пенсій. При цьому застосують коефіцієнт 11%. Однак це зовсім не означає, що пенсії зростуть на 11%, адже підвищуватимуть тільки розрахунковий розмір. Тобто без урахування надбавок за стаж, доплат для

окремих категорій тощо. Та й пенсії проіндексують не всім.

Так, індексація не зачепить тих, хто заробив пенсію, меншу від мінімальної (і зараз отримує надбавку до розміру мінімального прожиткового мінімуму). Ці люди можуть розраховувати на підвищення виплат із 1 липня 2021 року. Тоді в Україні зросте рівень прожиткового мінімуму, відповідно, мінімальна пенсія збільшиться на 85 грн (із нинішніх 1769 грн до 1854 грн), а максимальна – на 850 грн (до 18540 грн).

За українським законодавством, мінімальна пенсія не може бути нижчою за прожитковий мінімум, а максимальна пенсія обмежена його десятьма розмірами.

Торік у межах індексації виплату підвищили для 6,9 млн осіб. А загалом у країні живе близько 11,4 млн пенсіонерів.

Громадсько-політична газета "Наша громада – єдина родина". Свідоцтво про реєстрацію серія ПЛ № 1205-462Р від 19.12.2017 р.
Засновник – ПП "Білоцерківська агропромислова група". вул. Лесі Українки, 28, с. Білоцерківка Миргородського району. Віддруковано у друкарні "ПКЛ" вул. Чехова,12-а, м. Вінниця. Тел. (0432) 55-63-97.
Розповсюджується безплатно. Тираж 2400 прим. Замовлення № 2121404. Матеріали в газету надсилайте на електронну адресу: gazeta@biagr.net.ua